

ministeren omhyggelig forberedt Forslag med Hensyn til de private Baner og vel naturligvis ogsaa med Hensyn til Statsbanerne. Hvis vi ville indlade os paa virkelig at gøre dette færdigt, vil det blive det bekendte Martsarbejde, som er Høstarbejde og derfor vel ogsaa bliver Væstarbejde. Men naturligvis, kan dette Lovforslag her benyttes som en Slags Dynamit til at sprænge Provisorismen osv. i Luften, skal jeg naturligvis være meget glad derved og give det min Stemme paa ethvert Punkt, — forudsat, at vi faa den ryllet op med Røde. Som Stillingen er for Djeblikket, forekommer det mig fra Oppositionens Side, at naar der her siges til os: I kunne ikke faa Jærnbaner uden at bevilge Statslaan, saa er Svaret under den nuværende Situation simpelt og let: Vi kunne ikke bevilge ekstraordinære Indtægter, saa længe vi ikke regeres paa den Maade, som vi hidtil have anset for konstitutionel, hvor altsaa navnlig Rigsdagsbevilling skal til, for at Udgiften kan afholdes. Det maa vi svare, for det første, fordi det jo vilde være simpelt hen at godkende alt, hvad der hidtil er passeret. Gaa vi hen her og bevilge maasse 30 Millioner Kr. til Statslaan til Jærnbaner uden at faa vore Forfatningsforhold ordnede, saa sige vi derved: Vi godkende, at Ministeriet har anvendt 30, maasse flere Millioner uden Bevilling til andre Formaal, som Rigsdagen ikke har billiget. Og hvad Fremtiden angaar: Naar man stiller det Forlangende til os, at vi skulle bevilge Statslaan og ekstraordinære Indtægter samtidig med, at Ministeriet efter sin Opfattelse af Forfatningen forbeholder sig til en vis Grad fri Hænder til at benytte de ordinære Indtægter — hvad er saa Følgen? Følgen er simpelt hen den, at vi give Ministeriet det aarlige Overskud til fri Disposition ad provisorisk Vej. Der er ingen fornuftig Forretningsmand eller Husfader, som naar han skal til at rejse Penge, gaar hen og putter dem i en Kasse, hvor der er Gul i Bunden. Man har i den gamle græske Mytologi blandt forskellige andre raffinerede Straffe, som ramte Folk i det andet Liv, noget, der kaldtes Danaidernes Kar. Det var nogle ulykkelige Damer, der havde forsynet sig i levende Live, og saa bleve de dømt til i det andet Liv at skulle øse Vand i et Kar uden Bund. Nu forlanger man af os, at vi skulle øse 30 Millioner i et Kar, som for saa vidt ingen Bund har, som det beror paa Ministeriet, om Bunden skal aabnes eller ikke. Nej, slet saa reducerede ere vi dog ikke endnu i dette Liv, og den Straf, vi maasse have forjænt i det andet Liv, har

endnu ikke ramt os, og jeg haaber ikke, at den skal indtræde. Altsaa, fra Oppositionens Side er Sagen simpel og klar. Det er haardt nok, at vi skulle finde os i, at de ordinære Indtægter anvendes paa den Maade, vi alle vide, men at vi under den nuværende Situation, og uden at have nogen Sikkerhed for, at den Opfattelse, vi betragte som den rette forfatningsmæssige, kommer til Anerkendelse, skulde gaa hen og bevilge ekstraordinære Midler, synes jeg er en fuldstændig barot Tanke, og det forekommer mig, at ærede Medlemmer paa den anden Side maa være saa billigtænkende, at de kunne forstaa, at vi fra vor Side aldeles ikke kunne gøre det, slet ikke kunne være det bekendt, og man skal aldrig, end ikke af sine Modstandere, forlange, at de skulle gøre noget, de ikke kunne være bekendte. Altsaa, hvis den højtærede Indenrigsminister og d'Her. mene, at der skal arbejdes videre paa denne Sag, maa de jo vide, hvad Vilkaaret er fra vor Side, og hvis de altsaa ville indpaa det, vil jeg beri se et Kendetegn paa, at de virkelig have i Sinde at komme os saa vidt i Møde, at vi mulig endog ogsaa kunne faa større Spørgsmaal end disse Jærnbanespørgsmaal afgjorte her.

Jeg stemmer for Lovforslagets Overgang til 2den Behandling, for det første, fordi jeg haaber, at det Udvalg, som jeg formoder, vil blive nedsat, kan finde en passende Form til at ende denne Sag paa, en Form, der stemmer med Landstingets Værdighed og med de foreliggende Forhold, navnlig den knappe Tid, vi have til Sagen, og som navnlig ogsaa kan tjene til at forberede Sagen til næste Aar. Om vi først faa Jærnbanerne i Gang eller dette Lovforslag gennemført til næste Aar — den Ulykke var endda ikke saa stor. Jeg er ikke fri for i disse Punkter at samstemme med det ærede 1ste Medlem for 9de Kred (Mourier-Petersen), ikke alene i, hvad han jagde om dette Lovforslags ufærdige og umulige Form, men ogsaa i, at vi ikke skulle køre saa hurtigt med Jærnbanerne. Altsaa, det er den ene Grund, hvorfor jeg stemmer for Lovforslagets Overgang til 2den Behandling. Den anden er den, jeg allerede har berørt flere Gange, at skulde det virkelig lykkes i et Udvalg at finde Betingelser for et fornuftigt Forlig over hele Linien, et storpolitisk Forlig, hvorom vi alle kunne blive enige, ville vi naturligvis alle være meget glade. Det kommer naturligvis an paa, hvorledes det kommer til at se ud, men vi have jo nu hørt — og jeg føler mig til en vis Grad beroliget derved — de Udtalelser, der ere fremkomne her i Tinget